

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám ára 16 krajczár.*

ÚJ FOLYAM. X. KÖTET.

8. SZÁM.

BUDAPEST, 1890. AUGUSZTUS 24.

Gotterhalte!

*Föllázad vérem minden izzó csöpje,
S fölébred bennem minden gyűlölet;
Úgy érzem, — mint ki rútul arczul köpve,
Szégyenbe jut, bár nem kapott sebet.
A nemzet átka sír a gúnyos híron,
Bitófa bőlint, véres hant mozog;
S az éj sötétjét mindhiába búvom,
Visszhangzik ott is e sívár titok!*

*Elémbe tör a multnak minden réme:
A vad tivornya félholt nemzetem,
Mikor a gőgnek gúny volt az erénye,
S becsületünkben vajt a becstelen.
Mikor a sértést szó nélkül viselte
A hős, ki százszor látta a halált,
Büntetlenül megrughatott a nyegle
És szent imánkba is csak bünt talált!*

*Miként a hóhér füttye, gúnydanája,
A melyen áttör a fojtott sohaj,
Mely átokkal csendül melódiára
És rithmusába zúg ezernyi jaj.
Árvák panasza, özvegyek síráma
Morajlik tompán, fennem sikogat;
Oh jaj! E dalnak minden harsanása
Bosszura szólit, harcra hívogat.*

*S kinek tömjéne az magyar határon?
A nép e hangokat nem érti meg.
Muljék el végre hát e rémes álom!
Ez tépi föl a hegedő sebet.
Hallgassa az, kinek a szive rá vall,
Kinek a sors másutt hazát kínált;
De itt, ez átkos bécsi áriával,
Ne boszantsátok a — magyar királyt!*

Foghagymás rostélyos és szerelem.

— A Muki esete. —

Az olvasó szobában ültünk ötödmagammal. A tagok nem igen látogatják, mind a játszó teremben időznek szívesebben, mert emitt tilalmas a hangos szó. Ámbátor ügyis olyanokat mesélgettünk egymásnak, a miket titokban íesz és sügva mond el az ember.

Nötelen fiatal emberek mind az öten. Egyik veszedelmesebb hódító, mint a másik. Pláne a Muki, ez abban a hírben állott, hogy ő a menyecskék romlása. Az be tudná venni még talán a komáromi várat is, ha fiatalabb volna.

Mi négyen sorra elmondtuk a históriánkat. Ő maradt utolsó.

— Kérlek nézd csak meg, be van-e téve az ajtó. Engem kompromittálna, azért nem szeretném, ha más meghallaná. Mert ha *csak* asszony forogna szobán — ugyan mit őrizzem én jobban az ő hírnevét, mint ő maga?

— Hát hiszen még se vagy te akkor telivér Don Juan, ha ilyen az eszedjárása.

— Már barátom, vagyok, nem vagyok: most az egyszer akarva se lehettem. Tudjátok, hogy tavaly a kis Schönbergernél laktam egy folyosón. A férje olajban utazik. Ha jól tudom, pláne petróleumban. Kis köpczös emberke. A képe egész csupasza van borotválva, a fejét megborotválnia se kell. A leghátulján van csak egy kis prém. No, de nekem semmi közöm a férjéhez. Ugyis oda van néha pláne tél-időben petróleum-évadján két-három hétig egy huzamban. Az asszonyka ki nem mozdult hazulról. Pedig gyerek sincs, a kit őrizni kellett volna. Csak másfél eszten-dős házások.

Valami szemrevaló teremtés. Nem vagyok már «idei nyúl», de higyjétek meg, akárhányszor lemondtam az ebédutáni pikkolóruól és hivatal előtt inkább otthon töltöttem kettőig az időt, mert ott ült az én ablakommal rézsút. Örökösen valami himzösen dolgozott.

Az ablak be volt csukva, csak törülgetéskor nyitotta ki egy-egy percze, olyankor ki-kihajolt avval az ő kívánatos testével és kirázta a törülő ruhát, engemet meg majd kirázott a hideglelés. De aztán becsukódott az ablak és én az ábrázatából csak nagy néha láttam egy-egy falatot (jaj, de éhes voltam pedig!) csak a mikádó-csokor virított felém. Nekem köllött volna pedig elvörösödnöm mérgemben vagy szégyenletemben. Választhattam közülök, a melyik nekem tetszett.

A lépesőt közelebb értem volna, ha jobbra fordulok a folyosón; de én következetesen balra kerültem, hogy elmehessek az ablaka előtt. Hátha elejti a gombolyagot vagy leesik a himző-ráma. Beszaladtam volna fölemelni, bizony isten.

Soha se akart a dolog úgy történni, a hogy én kiczirkalmaztam.

Nem volt más tenni való, meglestem egyszer a délutáni ablaknyitást, oda sompolyogtam s épen akkor haladtam el, mikor a törülgető ruhát rázta ki.

A rongy a képemre esett és az ő keze megütötte

a karomat. Olyan édes villamosság futott végig rajtam. Megálltam. A legelragadóbb ábrázattal néztem rá.

Az asszonyka megzavarodott.

— Bocsánatot kérek, de igazán nem is gondoltam, hogv...

Belevágtam szeliden.

— Részemről a szerencse, asszonyom. Boldognak vallom magamat, hogy engemet ért ez a kis kacsó.

Hirtelen hátra dugta a kezeit.

— Úgy érzem, mintha most egy fejedelmet ütött volna lovaggá.

(Kérlek, ki ne nevessetek. Jóformán magam is elhittem, a mit gondoltam)

Szóval, meg volt kötve az ismeretség. A köszönetéseimet elfogadta. Megtörtént, hogy föl-fölnézett a munkájáról, talán ép felém. És — ha nem csalódtam — valami hamiskás mosolyt vettem észre az ajka szegletében minden délutáni ablaknyitáskor.

Ej-hajh, jó az isten! Ahova méz csöppen, oda légy is jut. Ahol álló víz támad, megterem ott a béka is.

No, de most az egyszer nem egészen úgy történt. Hanem csak várjátok sorát.

A dalárda-bálra ő is elment. Megfoghatatlan volt előttem, mert a férje akkor utazott talán lent az Alsó-Bácskában. — Sokáig töprenkedtem a nyitján és már-már hajlandó voltam különösen kedvező auspiciumot látni a dologban. Később tudtam meg, hogy a Mizsgey-kisasszonyt gardírozta. Az öreg Mizsgeynének szörnyen megfájult bál napján a foga. — Nem fájt jobban, mint az enyim.

Az első négyest vele táncoltam, márhogy ővele és megígértem, hogy nem nézek elsőbb táncosné után a többi négyesre sem, a míg ő el nem lesz látva.

Bájos mosoly keces főhajtással.

A Holbinger, az a boltoslegény, (nagyon kevert volt a publikum) fölkeréte a második négyesre — föl tudtam volna azt a kölyköt négyelni! — de kikoszarzták. — Ő maga, Schönbergerné mesélte nekem és én a második négyest is vele táncoltattam.

Úsztam a mámorban. Nem fogok részletekbe becsájtkozni. Régi praktikusok vagyunk mindnyájan. Tudjátok a módját. Kézszerítés. Nem viszonoztatik, de nem is ellenkeznek. Egész könyökig karomban volt a balkarja. Alighanem rám is támaszkodott gyöngéden. Én legalább akkor teljes határozottsággal úgy éreztem.

A hatodik figurában, mikor szanaszéjjel jártunk, fölkerestem őt szemcmmel és bizony nem egyszer nem hiában.

Vergődik már!

A harmadik négyesre nem kereste föl senki. Úgy neszeztam ki, hogy a Holbinger beszélt volna le egyiket-másikat. Ugyan ki az ördög hallgat arra a fülesre? De akkor mégis valószínűnek tartottam a dolgot. Meg tudtam volna az otromba ficzkót csókolni.

Most már nem akarta velem járn

— «A világ nyelve...»

Áh, helyén vagyunk!

Tudjátok meg, fiúk, ha még eddig rá nem jöttetek,

hogy mikor az asszony a világ nyelvét emlegeti, akkor nem ettől fél, hanem a saját szenvedélyétől.

Most én se táncoltam.

Kecses főhajtás bájos mosolygal.

De nini — majd elfelejtem a dolog bunkóját. Közbeesett a souper. Fájt a feje. Azt mondta a muzsikától.

— Nem mennék föl, kedves nagysádka? Ne nyitassak ki inkább odafönt egy szobát?

Elgondolkozott, belebámult hosszasan a csillárba — oh én egész másnak tulajdonítottam a szemecsillogását! — és nem is nézve rám, lassúdan — vontatottan megrázta a fejét.

Valamivel közelebb rukkoltam.

— Miért ne?

— Nem, kedves barátom, nem lehet. De tudja mit? A kaszinó báljára megint eljövök. Nem is leszek garde-de-dame. Akkor... nem bánom. — Lehajtotta a fejét, mint egy tört lilium.

Ez a hasonlat most jutott eszembe. Akkor nem gondoltam ilyesmire.

— Egy föltétel alatt — tette hozzá kis vártatva, — ha most nem maga fog hazakisérni.

A hang nagyon határozott volt. Nem igen értetem, mire való legyen a tilalom, de mit tehettem egyebet? Ráállottam.

Női szeszély. Saját maga gördit az utjába akadékos. No, de végtére is az asszonyok esze szakasztott olyan kikutathatatlan úton jár, mint a gondviselés.

A norma föl van állítva, hogy azt mondja:

Az erényes nő így szól: nem.

A szenvedélyes így: igen.

A kaczer: igen és nem.

A félénk: se igen — se nem.

Egyelőre mintha ebbe az utolsó kategóriába kellett volna helyeznem a kis Schönbergernét; de hiszen az már az ígéret: egy hét nem a világ!

Lassan multak a napok. A kaszinó bálja az utána való szombat volt. Azonközben folytattam az ablakvisitteket és az asszonyka napról-napra még kedvesebb lett.

Hiszen várokotatok már ti is, tudjátok bölcsen, hogy mit jelent ez. —

A bárlól az én kicsikém elkésett. Már türelmetlenkedtem. De mégis megjött jóval kilencz után. Diszkrétan kivágott ruhában. Halvány rózsaszínű derék volt rajta. Ha ott nincs a csipkeszegély, messzünnenről ki nem lehetett volna venni, hol kezdődik a ruha, olyan gyönyörű a testszíne.

Mintha ő is engem keresett volna a szemével. En nem sokáig vártattam magamra.

És nem sokáig váratott magára az éhségem se.

Az asszonyka nem ellenkezett. Azt kötötte ki, hogy balfelén a legutolsó szobában teritessék. (Szerencsére üres volt.) Meg is mondta, mit vitessek föl. Fokhagymás rostélyost és ha talán föl lehetne melegíteni: hajdúkáposztát. Két személyre. Ezt határozottan megmondta.

Ejnye micsoda férfias vágya van. — (Ezt csak úgy magamban gondoltam.)

— Nem lesz kifogása, ha*nyúlgerinczet is vitetek föl? — Már indulóban voltam.

— Várjon kérem. Fölösleges. Egyébiránt nem bánom. Hanem még egyet. Én fölmegek mindjárt, de maga várjon féltizenegyig.

— Már mire való ez, édesem?

— Szót se. Ha én megteszem a maga kívánságát, magához sem illik, hogy ilyen csekélységet megtagadjon tőlem.

— S ha ne talán előbb találnék fölmenni?

— Zárva lenne az ajtó és akkor többet ki se nyitnám. Féltizenegyre pontban kinyitom. Egyformán jár az óránk? Nini, a magáé öt perczet késik. Hát jöhet öt perczel féltizenegy előtt. De ne igazítson valahogy az óráján; mert én a magamé szerint nyitok.

Ő felment, én kimentem a konyhába

A többi időt a cukrászdában töltöttem. A zsebet meg édességekkel töltöttem meg. Frakkban voltam.

Nem sokat vihettem magammal. De hisz a legnagyobb édesség úgyis odafönt vár rám. Mindjárt itt az ideje. Szaladok föl a lépcsőn. Az ajtó nincs be zárva. Végre!

Képzéljétek, ott ül mellette a divánon az ő kopasz, petroleumszagú férje. Annak volt hát lajbspajza a káposzta. Az esti vonattal érkezett meg. És jött egyenesen oda. Bizonyosan nem isten sugallatából.

— Bocsáson meg, édes Kozár úr. Mind elfogyasztottuk a vacsorát. Szegény férjem útról jö. Nagyon éhes volt. Hanem a nyúlgerincz ott van még. Hozzá se nyúltunk.

Bizony — elhíhetitek — én sem.

Révész Ernő.

Budapesti bolondságok.

Aquincumnál revolver-lövésekkel fogadják az országúton haladó kocsit jökedvű kirándulók, a mi nek takaros kis verekedés lett a vége. A főkapitányságnál vállatóra fogják a lövöldözőt, hogy hát tulajdonképen mi a manónak is puffogatott ő?

— *Tengerész-szokás* ez, fogalmazó úr kérem! — feleli a vádlott.

— Es hol szolgált ön?

— A «Dunagőzhajózási társaság» egyik uszályhajóján voltam — kormányos!

(Igy még Budapestből is lehet — tengeri kikötő).

*

A két ellenkező irányban jövő lovasúti kocsiról átszólnak egymáshoz az ismerősök:

— Hova?

— «Fiume».

— Tenger?

— Nem. Sakk és fagyalt.

*

Budán a *Három nyolczas* feletti hegy-oldalon levő Gellérthegy-utca egyik házában a pincze ablak felett

piros márványtábla jelzi négy hét óta, hogy az 1838-ki árvíz idején mily magasan állott a víz.

— Nem így lesz az atyafi — kapacizálta a ház előtt pipázó gazdát valami kaputos józsefvárosi — mert ha a hegy oldalán idáig ért volna föl a víz, akkor Belgrádtól Debreczenig egy tenger lett volna az egész alföld.

— Tudom én azt. De a Gellért-rakparton volt házamból kisajátított a város és mielőtt kiköltöztem volna, levettem azt a táblát. Mikor pedig megvettem ezt a házat itt a hegyen, újból kiszögeztem, mert a tábla az én házamon volt. A régi házamon, a kapu felett volt, de hogy minden számár ne mondhasa: *Juj, az lehetetlen, hogy idáig ért volna a víz!* — azért tettem csak a pinczeablak fölé. Érti már?

— Mán így igen.

*

— Mondja csak főnök úr, hogy van megelégedve az új gyakornokkal, a kit a tanácsos úr protézsalt be?

— Szörnyen *lusta*.

— Én meg azt hallom, hogy *szorgalmasan* jár az orfeumba

— Tudja az ördög, hogy mit csinál ott naponkint.

— Azt mondják, hogy ott most pompásan lehet — unatkozni.

*

O-Budán lélekszakadva rohan fél tíz órakor este egy kirándult család a hajó-állomásra, hogy le ne maradjon a fél tíz órai hajóról, de az nincs ott.

— Elkéstünk?

— Nem.

— Hát mikor indul?

— Hja kérem, vasárnap... Ó-Budáról... a fél-tíz órai hajó... csak fél tizenegykor indul.

*

— Hej! pinczér ez nyári sör?

— Már honnan gondolja azt az úr?

— Mert olyan — *meleg!*

Keserű csalódás.

Az eicsapott díjnok állást keres és bekopogtat a báró úrhoz is, a ki épen öltözködik. Az előszobában útját állja az inas:

— Tessék csak leülni itt kint és várni egy kissé. A báró úr rögtön felöltözik.

— Igenis kérem.

— Szokott ön talán dohányozni?

Végtelen örömmel bizonyítja a díjnok, hogy az az egyedüli szenvedélye.

— Akkor hát teszek róla rögtön — szólt sarkon fordulva az inas és néhány perc múlva — *végig lo csolta* a finom Havanna szivarra áhító díjnokot.

— Mert a báró úr nem türi a füstszagot.

Megnyugtató.

Férj. Aztán hü maradsz hozzám, Irma?

Feleség. Oh bolond, hát hogyan? hiszen a császár-fürdő vizének csak a májra van hatása, a szívre nincs.

A nagy szeretet.

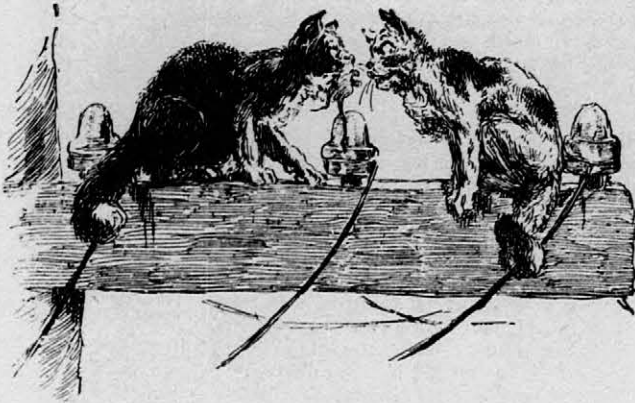

Férj. De hát kérlek, mikor fogod már elhinni, hogy szeretlek?

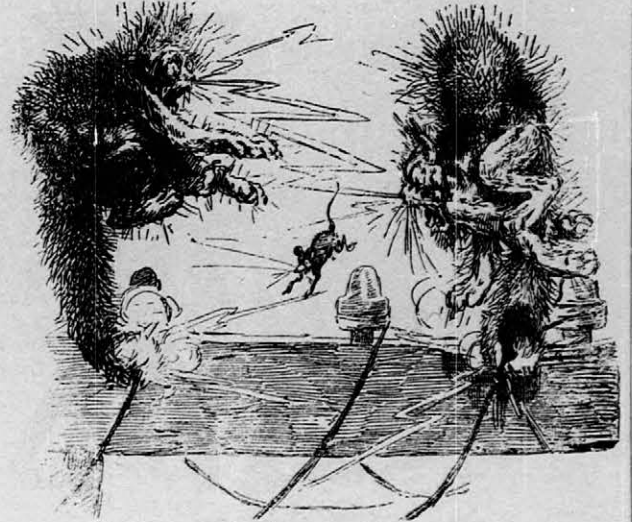
Feleség. Soha! Most is elmégy, itt hagysz.

Férj. Soha? kérlek ne hozz dühbe, mert isten teremtucesse megraklak.

Villamos segély.

Inter duos litigantes
(A hol kettő veszekszik :

tertius gaudet.
a harmadik örül.)

A változatosság kedvéért.

— Oh lelkem, nálunk itt a szomszédban minden nap verekednek. = Jaj, beh szerencsés lakásod van édesem; nálunk az egész házban olyan csendes nép lakik, hogy ha egy kis változatosságot akarunk, hát nekem kell össze vesznem az öregemmel.

A vasúti fittyfirittyek.

A lángész.

— Mit csinálna ön, ha a távirda készülékje elromolna?
— Ah, nagyszerű, — hisz rég fel van már találva a telefon!

Főnök: Csak úgy vehetem fel magát, ha katona volt!
Kérelmező: Katona ugyan nem voltam, de voltam két évig hordár az államvasútnál.

Családi ügyek.

Vasúti bakter. Főnök úr, kérek alásan két órai szabadságot!

Főnök. Ugyan minek?

V. bakter. Családi ügyek elintézése végett!

Főnök. Két óra alatt családi ügyet elintézni? Miféle családi viszonyok azok?

V. bakter. Hát a feleségemet akarom jól elverni.

Pénztárnál.

— Ugyan kérem, mibe kerül egy jegy D—be?

— Tán szolgálhatok egygyel?

— Nem!

— Nos? akkor tán azt hiszi maga, hogy én még azt sem tudom, mibe kerül egy jegy D—be?

A vonat elindulása előtt.

Utazó: (A kocsiból.) Pinczér, hozzon gyorsan egy krigli sört!

Pinczér: Igen szívesen, de a vonat rögtön indul!

Utazó: No hát hozzon gyorsan egy pohárral!

Út közben.

— Kisasszony, ha a szivarom füstje önnek árt, — hát kidobom!

— Kit? engem?

Kié az ezüst huszas?

ÖRTÉNEM rég volt, nem is igen híres,
Mégis elbeszélem, mert vig és kedélyes.
Tréfa és enyelgés kell csupán a szívnek,
Miből a vig kedélyt meríti a lélek...
De ne bölcselkedjünk, hosszú lesz az ének,
Csendet és figyelmet esdekelve kérek.

Három diák pajtás ifju pezsgő vérről,
A nagy szünidőkre per pedes indult el:
Pénzüik nem volt, kocsin, lovon mentek volna,
Hisz még akkor nem volt divatban a zóna.
Ifjuság, boldogság, nem gondol a bajjal,
Útban lelte őket a pirkadó hajnal.

Az erdők visszhangja dalukkal volt tele:
Örömtől dagadott mind hármuk kebele.
Esteledni kezdett, mire elfáradtak,
Lassított menettel szállás után láttak,
Közel a kaszált rét ballamos szénája:
Éjjeli szállásul nincsen ennek párja!

Letérnek az útról a rét ösvényére;
Egyszerre rálépnek valami izére.

Mi az hé?! — Hisz az pénz! — Nyulnak le utána,
Egyik a másikra isten ments, hogy várna. —
— Láttad már prédára le-lecsapni a sast? —
Ugy kapta fel egyik a földről a huszast.

Volt nagy tanácskozás, meghányták-vetették,
Kié legyen a pénz?! — Mikorra eldönték
Elfáradt a tüdő, kiszáradt a gége;
S a vitának öreg este lett csak vége:
Azé lesz a huszas, végre kimondatott,
Ki reggelre kelv legszebbet álmódott.

Ki volt kötve az is, hogy lefekvés után
Beszélni nem szabad, csend legyen a tanyán.
Három vig vándorunk a balzsamos ágyban
Csendes pihenéssel elszenderült lágyan.
Hajnal hasadtakor talpon volt a csoport.
Mindenik leverte ruhájáról a port.

Félenken nógatják egymást a beszédre,
Kíváncsian lestek a verseny végére;
Furfangos eszével mindenki gondolja;
Övé a győzelem babér koszorúja.
Előjött az első czikornyás álmával
ilyesmit az ember dajkamesékben hall!

Tengereken jártam kezdi el beszédét.
Bősz vihar, mely elért, hajónkat töré szét.
A sok utas között én értem csak partot,
A halál rettentő fojtogatást tartott.
Végre lecsendesül a fölbőszült elem.
Nagy ijedségetől a föld forgott velem.

A mint felocsudtam, mit látok teremtőm
Előttem egy kis lány az én égi nentőm,
Hogy irjam le haját, megigéző lényét
Némán bámultam csak tündéri szépségét;
Szívem átszellemül a mint szavát hallom
Magamat rabjául kész örömet vallom.

„Kedves ifju tudd meg, hogy bajodnak vége,
Király atyámnak lész' állandó vendége;
Elviszlek trónjához fényes udvarába,
Rég vigaszra vár már nagy nehéz bújába.”

Fiává fogad majd, trónusára emel.
Szívem választottját mert benned leltem fel!»

Hat lovas hintóra ültünk fel kettecskén,
Fényes paloták közt száguldottunk hetykén.
Hírünk megelőzött, mert a király ránk várt
Ölelő karjával hős kebelére zárt.
Mikor az ősz király kihallgatta lányát,
Örömmel adta ránk atyai áldását.

A király szavára trónörökös lettem,
S a királykisasszonyt feleségül vettem.
Katonaság, népség hullámozott a téren,
Nevemmel zengett fel ezerszeres éljen.
Hercegek és grófok vállukra emeltek
Zajos diadallal palotánkba vittek.

Irigylék sorsomat királyi hercegek,
— Valóságot mondok és mit se henczegek. —
Boldogságban úsztam, elkerült az álom,
Bár ébrenlétemet egy cseppet sem bánom.
Most is érzem még a királyasszony csókját,
Édes ölelését és aranyos bókját,

Bizony szép volt pajtás! kezdi rá a másik,
Fogad a huszasban mégis alig vásik;
Mert öröm, bodogság mulandó e földön,
Épen az öröklét, akár hogy kerüljön.
Azért is álmomat többre becsülöm én,
Mely az égben játszott s nem e rongy földtekén!

Aranyos kerekű villamos vasúton
Mentünk fel az égbe a csillagos úton;
Diszes szabad-jegyem elkérte az angyal,
A ki konduktorként jött fel a vonattal.
Mikor a mennyország kapujához értünk
Szent Péter kocsikkal jött odáig értünk.

Hódolattal rakta kocsira podgyászom
Harsányan kiáltá, kogy kiki vigyázzon!
Azután felemelt engem a hintóra,
Épen delet ütött a mennyei óra.
A fülembé sügta, hogy ebédre várnak,
Ez volt izenetje mennyei urának.

Az úr trónján ülve kegyesen szól hozzám :
 Üdvözlég a földről hűséges kis szolgám !
 Mind félre vonultak a sok apró szentek,
 Szörnyen respektáltak és nagy úrnak néztek,
 Szent Péter előállt az Úr intésére
 Csillagot vett elő : milliókat ére.

Napsugárból szöve volt széles szalagja.
 E drága kincseket vajjon kinek adja ? !
 Leborultam illőn az Úr trónja elé,
 Péter a csillagot a nyakamba tevé,
 Nálam maradsz fiam, szólt az úr szeliden,
 Erényid jutalma a boldogság lészen !

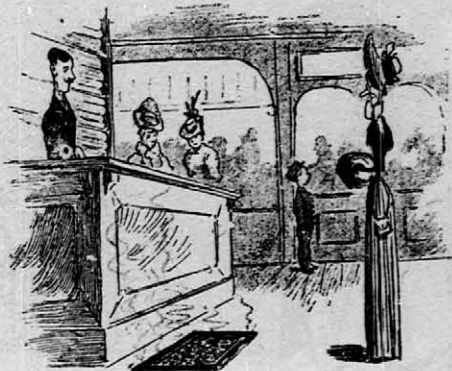

Ki a huszast örzé utolsónak szóla ;
 Legtöbbet, legjobbat kell feltennünk róla.
 «Kedves jó pajtásim», — így kezdé az álmát
 «Szerencséteknek én ittam áldomását,
 Láttam boldogságtok, ott maradtok, hittem,
 És bizony a huszast a kocsmába vittem».

Dani.

Hogy találták fel a léghajót?

1.

2.

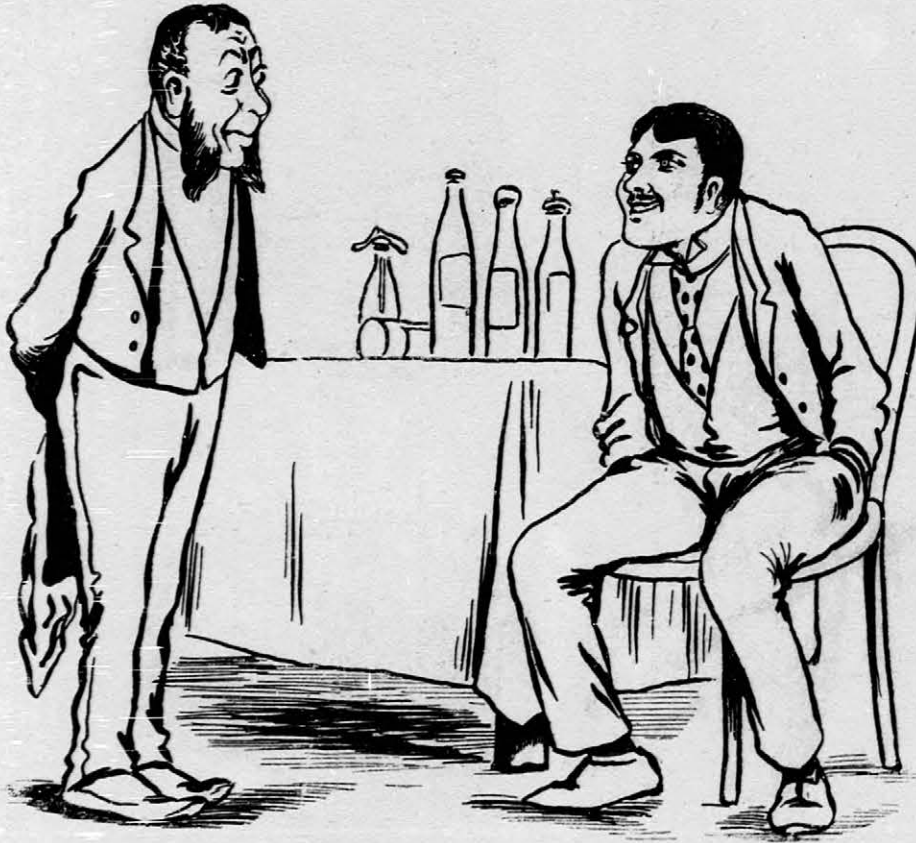
3.

A feledékeny koldus.

— Adjik még tanu gazda egy kupicza pálinkát,
 itt érte a pénz!

— Én adok — szívesen, de aztán itt ne feledje
 megint a *mankóit*.

Hm!

— Fizetnék pinczér, de nincs ám miből.

A háládatlanok.

A balassa - gyarmat - losonczy székhely kérdésében szörnyű filippikát mondott egy megyei gyűlésen az öreg Szontágh Losoncz ellen, Balassa-Gyarmat mellett.

Gyűlés után kereste a botját, de nem találta sehol. Ellopták.

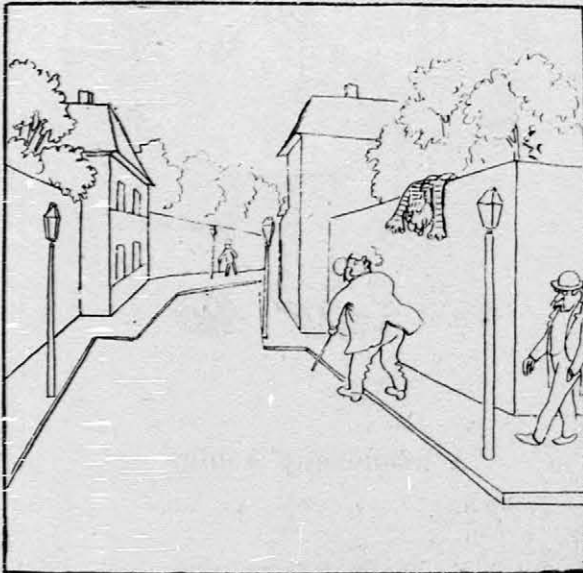
— Háládatlanok! — dörögte a szakállába — védem a jussukat és végre is ellopják a botomat.

Csakhamar híre ment a bot eltűnésének s akkor a gyarmatiak elhatározták, hogy köszönetük kifejezésékepen arany fogantyus bottal lepik meg az öreget és alig egy hét múlva ünnepélyes díkezió kíséretében át is adták neki.

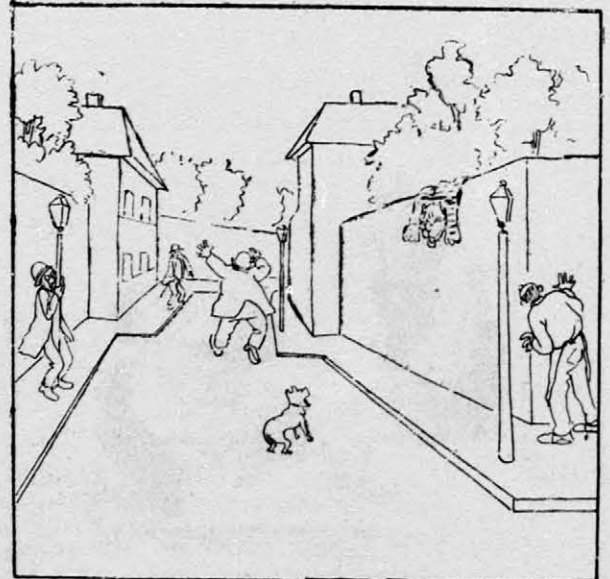
— Mégis csak hálátlanok vagytok ti gyarmatiak — mondá a botot megköszönve az öreg Szontágh — védem a jussotokat és végül mégis *bottal* fizettek.

A TIGRIS.

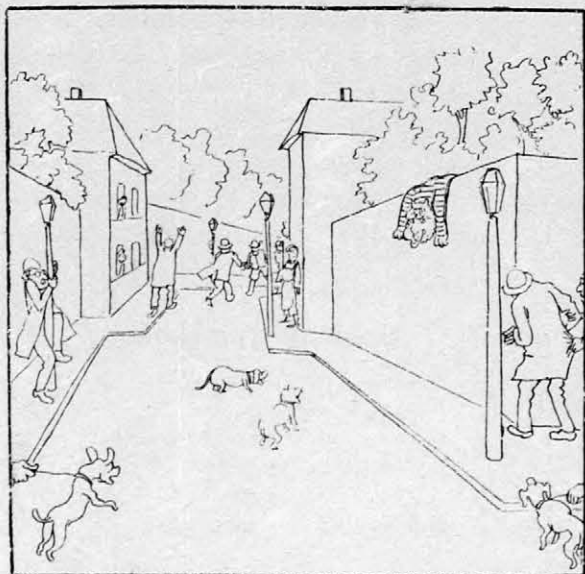
— Külvárosi történet egy nyaralóból. —

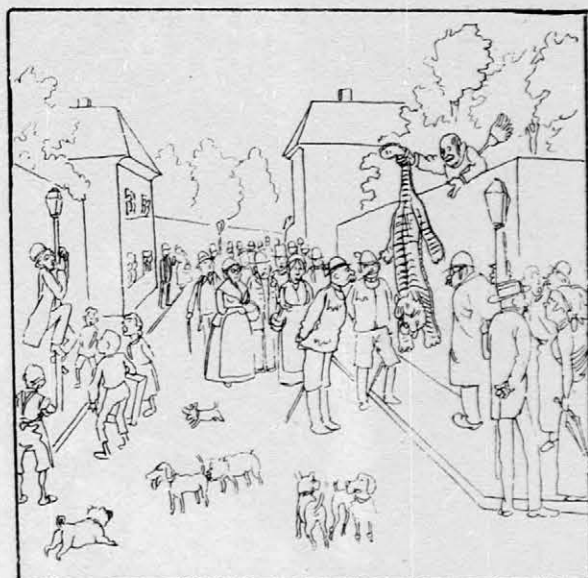
1.

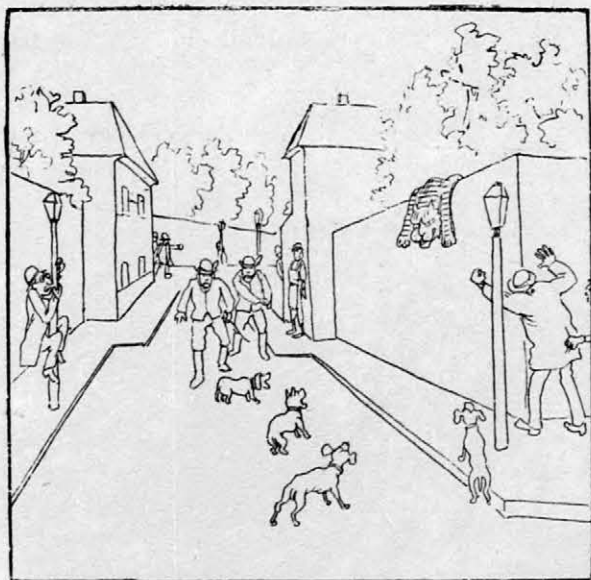
2.

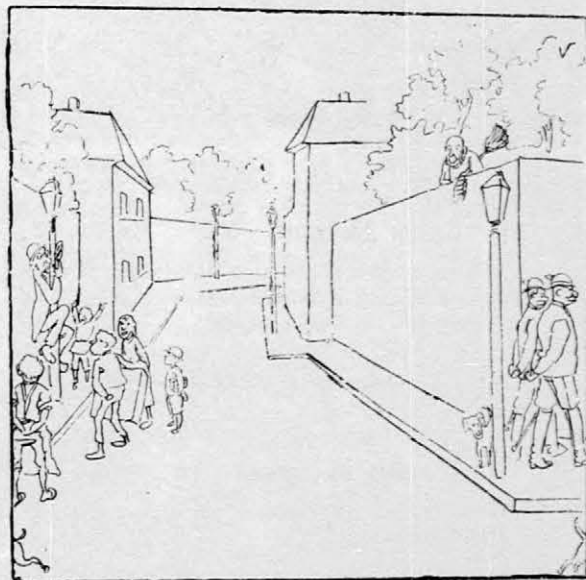
3.

5.

4.

6.

A magyar lövészek Berlinben.

A diszlövészetenél egy budai magyar is megkoczkáztatott egy lövést, de éppen csak hogy még megcsipte a célzóasztal balszélét. Röstellve mentegődzött:

— Ez ugyan egy kissé balra ment.

— Nem az a baj — vigasztalta őt az udvarias berlini, — csak a célzóasztal áll egy kissé — *jobbra*.

Inas észjárás.

A grófi palotában berendezik az új telefon vezetéket.
— Ide alkalmazsam a gombot a gróf asztala mellé? — kérdi a mester ember.

— Ments isten! — szabódik az inas — csak ne olyan közel, mert ha kéznél van, *háromszor* annyit esenget nekem a gróf úr.

SZAVÁN FOGJA.

Az más.

— Héj, kocsmáros, fizetek! és megyek. Az ördög hallgassa tovább ezt az örökös veszekedést. De mi a menydörgős ménkö baja is van annak a két embernek?

— Hja! kérem alásan, azok *szomszédok!*

Az is igaz.

— Kész-e már az órám?
— Persze kész.
— És mit fizetek.
— Egy forintot.
— Tessék! De mégis szeretném tudni, hogy mi baja volt?
— Nem volt felhúzva.
— Mit? és azért egy pengőt mer kérni az úr?
— Hja, barátom, ha én Budapesten mindenkinek ingyen húznám fel az óráját, messze jutnék!

Attól függ.

— Nos, hogy tetszik önnek az én új éttermem?
— Attól függ, hogy főz az új szakácsné!

A veszedelmes ember.

Rendező. Kitünő színész ez az új szerelmesünk.

Igazgató. Színésznek jó, de veszedelmes embernek látszik.

Rendező. Hogy-hogy?

Igazgató. Még eddig nem kért — *előleget.*

Szegény gyerekek.

Gazdag gyerek, csupa fény,
Minden áldás rajta,
Csak egy kaczer, büszke asszony
Gyűlöli, az — anyja.

Koldús gyerek, csupa rongy,
Minden átok rajta,
Csak szegény koldús asszony
Szereti, az — anyja!

Haan Béla.

A műcsarnokban.

Két leány hosszasan nézi Csutkás festő képét míg végre az egyik elindul:

— Jer, jer te is és ne ácsorogjunk annyit ez előtt a kép előtt, még hirbe hoznak minket a festőjével.

GSEFTFOGÁS.

Hozenstein: Sarah, mein Gott! Be ne ereszd ide a Rézikét, mert a Kniebohrer ör Boda-Készről van itt s ollejan szép anczógot fog nálam vásárolni, in dem neien Anzug, e so versicherisch aus, das ich mer fercht, se verliebt sich — Gott behiet! — in ihm!

A jó hőmérő.

Orvos: Hát fűrésztik-e a gyermeket?

Falusi menyecske: Hogyne kedves doktor úr.

Orvos: Akkor jól van. Hanem vigyázni kell a vízzel és azért jó volna, ha hőmérőt szerezne be a házhoz.

Menyecske: Mire való az? Jobban tudom én azt megmondani így.

Orvos: Nos?

Menyecske: Fogom a gyereket és bemártom. Ha kékül, akkor a víz még nagyon hideg; ha kipirul, akkor a víz nagyon forró.

Annak jó lesz.

— Mit? barátom — ezt a fiatal orvost házi orvosul fogadod?

— Epen azért, mert fiatal. Ennek még egy betege sem halt meg és én is csak a *gyermekekhez* veszem.

BORKORCSOLYÁK.

— Hiába mondja bíró uram, hogy az az óra 48 órát járt egyhuzomban, mert láttam én Mantovában olyant, a melyik 100 órát is ment, még pedig egy napon!

— Ejnye Áron, de kutya egy karczost tett elém. Megakad a torkomon.

— Honjón be a szemét, okkor jobban sószik.

— De a fizetésnél majd ezüst piczula helyett réz piczulákkal fizetek.

— Osztot el nem fagadum.

— Pedig ha behunyja szemeit Áron, akkor — elcsúszik az is

— A nagy beszédőt most nem tudom, hogy hét félmeszőlyt ittam-e vagy nyolczat? Hogy mind-egyikünk jól járjon, *öt* félmeszőlyt fizetek.

— Jó éjszakát!

M. A. (Nagykörös.) Kérdésben a felelet. Az alma üdit s az irodalom munkásai közül többen almát szoktak majszolni munka közben. A beküldött próbaversek szerint azonban nagy munka vár önre és legjobb volna, ha valami *kecskeméti* gyömolcstermelővel lépne összekötetésbe, mert egy-két szekér alma aligha segít az ön baján. — **Jux.** (Trencsén.) Volna a beküldöttékben humor, csak hogy ott, a hol legkevésbé várja. És hatást is kelt, de nem olyat, a minőt ön kíván. Nem elegendő a rim és így szabad ugyan írni, de nem illik:

De félre gúny és telre tréfa,
Az ember szíve nem sült répa;

Ezt az eledelt nem ösmerjük. Vagy talán e költői kép sült tököt jelent? De tovább:

Meg tell csordultig és kiforr,
Mint tűzhelyen a telt csupor.

Felolvasta ön e versét az imádottnak? Mert akkor legkevésbé sem csodáljuk, hogy a többit megírni alkalmá nyílt. Az ön szerelmi bánatának mért így meg épen mi a levét? Forduljon valami *komoly* hetilaphoz, de velünk ne *tréfáljon*. — **S.** (Károlyváros.) Ön Sterbeck Náthán név alatt akar magyar verseket írni? az lehetetlenség. — **Ujfalussy.** A javát kiszédjük. De azért jobban is meglehetne azt a tollszárat rágni. — **E. Z.** A szerkesztő távollétében a pótszerkesztő korábbra tette a hivatalos órákat, de éjjel 11 órakor mindég itt található. Talán ilyenkor nézne föl. Volna mondani valónk is — **Hom.** (Budapest.) Egy csomó témát legközelebb kezéhez juttatunk. — **A csodakút.** Nekünk egy csoda-papirkosarunk van. — **D. E.** (Bpest.) Régi ösmerősök ezek, kivéve a szó-csintantból egy-kettőt. Talán meglátogatna bennünket ezen a héten. — **De hisz jó ez.** Mért nem mondja István bácsi: Eh, rá érünk erre még! Legalább közelebb járna Petőfihez. Máskülönben köszönjük és apródonként mindnek sorát ejtjük. A Hektort talán meg is pingáztatjuk. — **O.** (Zalaegerszeg.) Ön valami elkeseredett antiszemita lehet, a ki így ír:

A muszka — a zsidókat,
A szerb — sertéseket
Akar nyakunkba sözni,
Választanunk lehet.

Zsidót kíván az egyik.
Sertésre vágya más:
Sertést avagy zsidókat?
— Nehéz a választás.

Ez még a legszelidebb. A többiről nem is szólnunk. Próbálkozzék meg *anti-Bécs*, annak helyet adunk szívesen. — **F. A.** (Szentés.) Minden óhajtásának eleget teszünk (de csak úgy, ha lehet). A sok kérdésre majd felelünk apródonként.

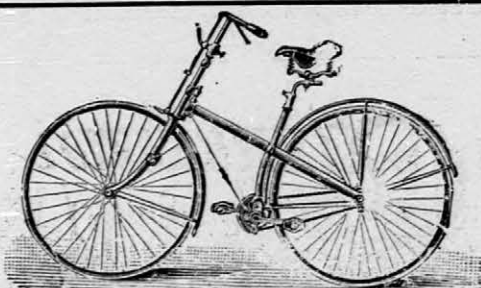
Több kéziratról jövőre.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.**

FOGAK
behelyeztetnek; dbja 2 frt. Teljes
FOGSOROK
légnyomással vagy rugóval, rágáshoz
használható, 30 frtért, 10 évi jót-
állás mellett

KÖSS M. fogművészeti termében kaphatók
Budapest, Kerepesi ut 34. (a Rókus-kórházzal szemben.)

A versenyzégek hirdetései kényszerítik engem, szintén hirdetni s figyelmeztetem a t. vevőközönséget, hogy a több részről 135 és 130 frtért hirdetett «SAFETY» biztonsági kerékpár nálam

csak 121 frt 50 kr.
 s ezen gép összes tengelyei, tehát a hajtókák is, golyós csapágyakon forognak. — Szintugy **gyermekkerékpárok** nagy választékban.

Tessék kérni legujabb 100-nál jóval több ábrát tartalmazó képes nagy árjegyzékemet, gépkezelési és tanulási utasításokkal együtt 10 kr. levélbélyeg ellenében.

KASZÁS ISTVÁN, legelső és legnagyobb magyar kerékpár-raktár.
 BUDAPEST, VI., Teréz-körút 36-ik szám alatt.

Kényelmes iskola a házban. 1962

A veloczipéd-sport kedvelőinek figyelmébe!

Miután 100 drb Rover Savelyt, valódi angol golyós-csapágygyal és golyós pedállal vettem legujabban, t. vevőimnek és a n. é közönségnek drbját **135 frtjával** adhatom.

Magyarországon a legdusabb raktára mindennemű **varró- és kötőgépeknek** s valódi angol anyagból készült legkitűnőbb szerkezetű mindenféle veloczipédeknek **urak, hölgyek és gyermekek** számára is. Kivánatra mindenkinek díjmentesen készséggel küldetik a legujabb képes árjegyzék. 1900

HERBSTER KÁROLY gépész,

Budapesten, Károly-körút 3-ik szám.

Értesítés!

A

HIRSCH TESTVÉREK

nagy divatáruháza és divatkiállítása

BUDAPESTEN,

Váci-utca 3. szám alatti ujonnan épült palotában

1890 aug. 25-én megnyitattik.

Minthogy ezen áruház Budapest egyik látványosságát képezdi, a t. cz. közönség ennek megtekintésére tisztelettel meghívatik.

Az

Üstökös előfizetési ára:

negyedévre ...	2 frt
félévre ...	4 «
egész évre ...	8 «

Az «Üstökös» ez évi összes számai megrendelhetők a kiadóhivatalban, Kecskeméti-utca 6. szám. Árak a rendesek.

Dr. Braun J. hirneves munkája:

BETEGSÉGI és EGÉSZSÉGI

ÁLLAPOTOK

(nemi), megakadályozása és gyógyítása aloopathikus és homoeopathikus uton, most jelent meg a tizenkettedik

Dr. GOULLON H.

által átdolgozott és tetemesen bővített kiadásban. 22 iv, nyolczadrét. Elegánsan füzve 1 frt 60 kr., finom kötésben 2 frt. Az összeg beküldése (levéljegyekben is) esz-közölhető. Megküldi:

ENGEL GUSZTÁV, Lipcse.

HIRDETÉSEK

az «Üstökös» részére felvételnek kiadóhivatalunkban

* BUDAPESTEN *

Kecskeméti-utca 6.